

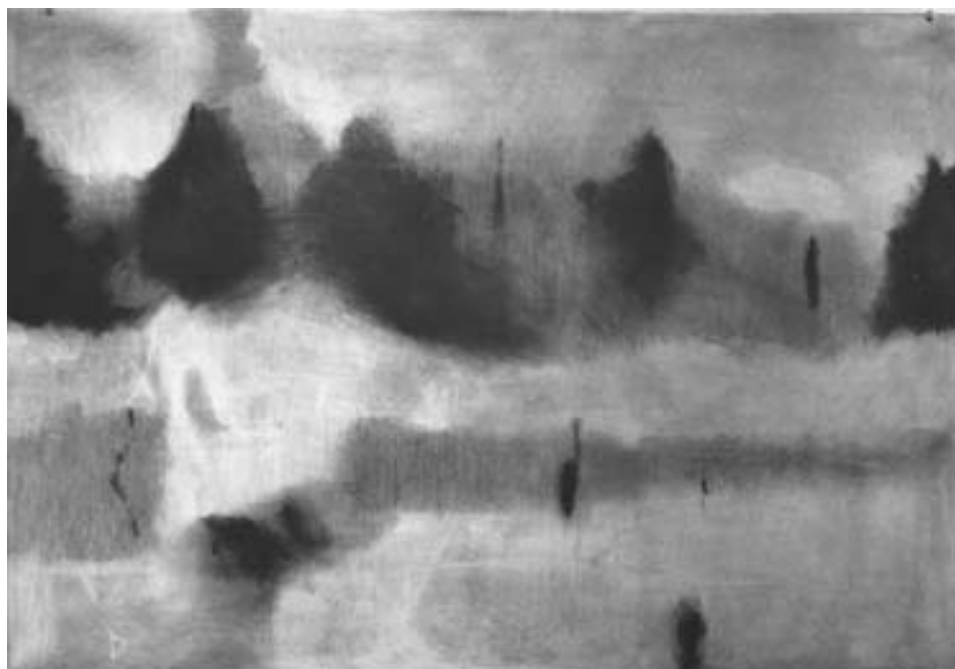
Christer Carlstedts utställning

TID

grafik och teckningar
på Konsthallen i Örnsköldsvik
1 febr. – 16 febr. 2003

Kommentar: Torgny Åström

Jag grips av vemod, en sorg gör sig påmind när jag ser Christer Carlstedts bilder. Så har det alltid varit för mig och så är det också inför de nu aktuella bilderna. Kanske är det den rika gråskalan, från den djupaste svärtan till de ljusaste bländningarna som väcker dessa känslor hos mig. Kanske är det fjärmandet från det föreställande, det blott anande, som ger mig denna stämning. Det finns en lockelse och en djup befrielse i de känslorna. De öppnar inåt mot det osägbara, - men livsnödvändiga.

Blyerts

Det är den mjuka blyertsens svärta som inbjuder till konturlöshet och som skapar rum för meditation. Det är som om bilderna vänder mig ryggen, och sakta tar mig med bort till sin stillhet. Jag kan känna igen dessa intryck från molntunga snödagars där något ogreppbart i landskapet låter bli att pocka på min uppmärksamhet, det bara är. Ögat följer en form som leder tillbaka in i minnena och skapar föränderliga tolkningar, allt utifrån min egen stämning.

Christer Carlstedts erfarenheter av blyertsens uttrycksmöjligheter följer också med honom in i de grafiska möjligheterna med etsning, tornål osv. Samma känslor av vemod talar till mig där. Tiden stannar upp för evigheten.

Bilderna är som avsöndringar eller avtryck av något högst privat, men något privat som också är starkt personligt och därmed något som berör oss alla.

Christer Carlstedt vid en av sina blyertsbilder på utställningen TID